

ΦΡΙΝΤΑ ΚΑΛΟ – ¡VIVA LA VIDA!

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΣΤΗΝ « ΑΓΡΑ »

- PRIMO LEVI: Έάν αυτό είναι ό άνθρωπος / Αυτόι που βούλιαζαν και αυτόι που σώθηκαν / Τό καθήκον τής μνήμης
- EUGENIO MONTALE: Φινιστέρε και άλλα ποιήματα / Ήμερολόγιο του '72 / Ήμερολόγιο του '75
- CARLO EMILIO GADDA: Ή γνώση του πόνου
- PIERRE PAOLO PASOLINI: Τό άρωμα τής Ήνδίας
- ELSA MORANTE: Τό άνδαλουσιάνικο σάλι
- ITALO CALVINO: Κάτω από τόν ιαγουάρο ήλιο / Τό κάστρο τών διασταυρωμένων πεπρωμένων
- ANTONIO TABUCCHI: Ή γυναίκα του Πόρτο Πιμ και άλλες ιστορίες / Ή γραμμή του όρίζοντα / Ή γαστρίτιδα του Πλάτωνα / Ήνειρα όνείρων / Οί τρεις τελευταίες ήμέρες του Φερνάντο Πεσσόα / Δύο έλληνικά διηγήματα / Είμαι άργά, όλο και πιο άργά / Ή Τριστάνο πεθαίνει - Μια ζωή / Τό παιχνίδι τής άντιστροφής / Ή νοσταλγία του πιθανού - Γραπτά για τόν Φερνάντο Πεσσόα / Ρέβιριεμ / Ή χρόνος γεννάει γρήγορα / Λογοτεχνίας έγκώμιο / Ήτσι ισχυρίζεται ό Περέιρα / Νυχτερινό στην Ήνδία / Ή Μαύρος Ήγγελος / Ζητούν τόν κύριο Πιραντέλλο στο τηλέφωνο / Ταξίδια και άλλα ταξίδια / Τρεις άσημαντες ιστορίες χωρίς συμπερασμα / Per Isabel (έτοιμάζεται)
- A. TABUCCHI - A. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΙΔΗΣ: Ήνα πουκάμισο γεμάτο λεκέδες (συζήτηση του συγγραφέα με τόν μεταφραστή του έφ' όλης τής ύλης)
- NUCCIO ORDINE: Ή χρησιμότητα του άχρηστου / Ή χρησιμότητα τών άχρηστων γνώσεων / Οί κλασικοί στη ζωή μας. Μικρή ιδανική βιβλιοθήκη

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΣΤΗΝ « ΑΓΡΑ »

- ROBERTO BOLAÑO: Φυλαχτό / 2666
- PACO IGNACIO TAIBO II: Περαστικός / Ήντίο Μαδρίτη / Ήταν οί νεκροί χορεύουν / Ήνειρα συνόρων / Ήρωτευμένα φαντάσματα / Μερικά σύννεφα / Στην Ήνδια πόλη υπό βροχή / Με τέσσερα χέρια / Και σάν σκιες έπιστρέφουμε / Χωρίς αίσιο τέλος / Τό ποδήλατο του Λεονάρντο / Ή ζωή ή Ήνδια / Ή σιαά τής σιαάς
- MARCOS SUBCOMANDANTE / PACO IGNACIO TAIBO II: Ήνήσχοι νεκροί. Κι ό,τι λείπει, λείπει. Ήστυνομικό μυθιστόρημα γραμμένο με τέσσερα χέρια
- JOSE CARLOS MARIATEGUI: Ήφτά δοκίμια για τήν έρμηνεία τής περουβιανής πραγματικότητας
- CARLOS FUENTES: Ή θάνατος του Ήρτέμιο Κρούς / Κονσάνσια και άλλες ιστορίες για παρθένους / Ή πορτοκαλιά ή Οί κύκλοι του χρόνου / Τό Κάθισμα του Ήετού / Νερό καμένο. Ήφηγηματικό κουαρτέτο
- MAX AUB: Παραδειγματικοί φόνοι
- ÁLVARO MUTIS: Ήμπντουλ Μπασούρ. Ή όνειρευτής τών καραβιών / Ή τελευταία σάλα του Τράμπ Στήμερ

PINO CASUCCI

ΦΡΙΝΤΑ ΚΑΛΟ
¡VIVA LA VIDA!

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΤΙΤΙΚΑ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ

Ἀναζητῆστε τὰ βιβλία τῶν Ἐκδόσεων Ἄγρα
στὴν ἱστοσελίδα www.agra.gr

Ἐὰν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐνημερώνεστε γιὰ τὶς νέες ἐκδόσεις
καὶ τὶς ἐκδηλώσεις μας, μπορεῖτε νὰ μᾶς ἀποστείλετε
ὄνομα καὶ ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση.

ISBN : 978 - 960 - 505 - 279 - 9

Τίτλος πρωτοτύπου : i VIVA LA VIDA!

© 2014, Giangiacomo Feltrinelli Editore Milano

γιὰ τὴν ἐλληνικὴ ἔκδοση

© 2017, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ Α.Ε.
Ζωοδόχου Πηγῆς 99, 114 73 Ἀθήνα
Τηλ. 210.7011.461 – FAX 210.7018.649
<http://www.agra.gr>, e-mail : info@agra.gr
Facebook : Agra Publications

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

¡ Viva la vida !

9

Φρίντα :

Στιγμές, εικόνες, σκόρπιες αναμνήσεις

63

Amores y desamores

87

¡Viva la vida!

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

“Όλες οί ύποσημειώσεις εϊναι τῆς μεταφράστριας.

Βροχή...

Γεννήθηκα μέε στή βροχή.

Μεγάλωσα κάτω άπ' τή βροχή.

Ψιλή βροχή, χωρίς τέλος... βροχή δακρύων.

Βροχή άσταμάτητη στην ψυχή και στο κορμί.

Γεννήθηκα με τό κροτάλισμα τής νεροποντής.

Κι ό Θάνατος, ή Πελόνα¹, μου χαμογέλασε εύ-
θύε, χορεύοντας γύρω άπό τήν κούνια μου.

"Ημouνα ζωντανή αλλά θαμμένη, αιχμάλωτη

---

1. Πελόνα (Pelona) εἶναι μία άπό τίε γυναικεἶε ά-
ναπαραστάσειε του Θανάτου στο Μεξικό και γενικότερα
στή Λατινική Ἀμερική, πλάι, για παράδειγμα, στίε Ca-
trina, Flaca, Huesuda, Calaca. Ἡ Πελόνα άναπαριστά-
νεται χωρίς μαλλιά, φαλακρή. Παρουσιάζει ιδιαίτερο έν-
διαφέρον ή συσχέτιση τής περσόνας αὐτῆε του θανάτου με
τή στάση τών Μεξικανών άπέναντι στίε φεμινίστριε και
στίε γυναἶκεε με τό κοντό μαλλί στο γύρισμα του 19ου
αἰώνα. Βλ. Emily Hind, *Femmenism and the Mexican
Woman Intellectual from Sor Juana to Poniatowska*,
Palgrave MacMillan, Νέα Ὑόρκη, 2010, κυρίως σ. 78 άλ-
λά και passim. Οἱ γυναἶκεε με τά κοντά μαλλιά άποκα-
λοῦνταν hijas de la pelona, κόρεε του θανάτου.

σὲ ἓνα κορμὶ ποὺ λαχταροῦσε τὸ θάνατο καὶ γρα-
πωνόταν ἀπ' τῆ ζωῆ.

Πόσες φορές δὲν με ἔχτισαν μέσα σὲ κιβούρια
ἀπὸ γύψο καὶ σίδηρο, ἀλλὰ... ἀντιστεκόμεουν, ἄ-
κουγα τὴν ἀνάσα μου καὶ καταριόμουν τὸ ἀναθε-
ματισμένο ρημαγμένο σῶμα μου.

Ἔμαθα μὲς στὴ βροχὴ νὰ ἀντέχω: τὴ βαρβα-
ρότητα μιᾶς ζωῆς τσακισμένης, τῆς ὑπαρξῆς μου
τῆς βασανισμένης καί, τελικά, τὸν Ντιέγκο.

Ὁ Ντιέγκο εἶναι σὰν τὴ ζωῆ μου: ἓνα φαρμάκι
ἀργὸ καὶ ἀτελείωτο, ἀνάμεσα σὲ χαρὲς θεσπέσιας
ἐντασης καὶ βάραθρα ἀγωνίας καὶ ἀπελπισίας.

Κι ὅμως... τὴν ἀγαπῶ τὴ ζωῆ ὅσο ἀγαπῶ καὶ
τὸν Ντιέγκο. Κι εἶναι φορές ποὺ τὸ μίσος μου γιὰ
τὴν κολασμένη ζωῆ μου γίνεται ἓνα μὲ τὸ μίσος
μου γιὰ τὸν Ντιέγκο ποὺ με σέρνει στὴν κόλαση κι
ὕστερα μὲ βοηθᾷ νὰ τὴν ἀφήσω πίσω. Αὐτὸς μοῦ
ἔδωσε ξανά τὴ δύναμη νὰ νικήσω τὴν ἀγωνία καὶ
χίλιες φορές στὴν ἴδια αὐτὴ ἀγωνία μὲ βύθισε. Τὸ
ξέρω ὅμως πὼς ἡ ἀγωνία εἶναι μέσα μου: Ὁ
Ντιέγκο εἶναι ἀπλῶς ἡ σπιθαμὴ ποὺ τὴν πυροδοτεῖ.

Κάθε μέρα, κάθε νύχτα... Ἀγάπησα τὸν Ντιέ-
γκο. Τὸν μίσησα. Ἦταν ἡ αἰτία καὶ τὸ ἀποτέ-
λεσμα. Ὁ ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη. Ἡ μέρα καὶ ἡ
νύχτα.

Ὁ Ντιέγκο, ἡ ζωῆ καὶ ὁ θάνατός μου. Ἡ ἀρ-
ρώστια καὶ ἡ γιατροειά μου. Ἡ συνείδησή μου. Τὸ

παραλήρημά μου. Ὁ πιὸ γλυκὸς χυμὸς καὶ ἡ πιὸ ἀφιλόξενη ἔρημος. Ἡ ξηρασία καὶ ἡ βροχή μου. Ἡ πίστη στὸν ἑαυτό μου καὶ ἡ αὐτοπεριφρόνηση, ποὺ ἀφέθηκα ἔτσι νὰ τυραννιέμαι χωρὶς νὰ βάλω ἓνα ὄριο.

Πῆγα στὴν κηδεία μου ἓνα ἀπομεσήμερο μὲς στὸ φιλόβροχο, σὲ ἓνα λεωφορεῖο ποὺ μὲ γύριζε στὸ Κογιοακάν.

Ἐβρεχε στὴν ἄκρη ἐκείνου τοῦ δρόμου, ἔβρεχε στὸ σταυροδρόμι τῆς ζωῆς μου.

Λεωφόρος Τσίνκο ντὲ Μάγιο. Πλατεία Ζόκαλο. Ἀγορὰ τοῦ Σάν Χουάν.

Δὲν ἔπρεπε νὰ εἶμαι μέσα σ' αὐτὸ τὸ λεωφορεῖο. Εἶχα ἤδη πάρει ἓνα ἄλλο λεωφορεῖο νωρίτερα, γύριζα στὸ σπίτι, ὅταν ἡ μοίρα ἐνσαρκώθηκε σὲ μιὰ ἠλίθια ὀμπρέλα γιὰ τὸν ἥλιο. Ἕνα παρασόλι. Ἕνας Θεὸς ξέρει ποῦ τὸ εἶχα ξεχάσει. Κατέβηκα λοιπὸν καὶ γύρισα πίσω. Οὔτε κἀν θυμᾶμαι μάλιστα ἂν τὴ βρῆκα τὴν ὀμπρέλα... Κι ἔτσι, ἀνέβηκα στὴ νεκροφόρα μου. Στὴ γωνία τῆς ἀγορᾶς τοῦ Σάν Χουάν, ἓνα τράμ μᾶς χτύπησε, ἔπεσε καὶ γαντζώθηκε πάνω μας. Αὐτὴ δὲν ἦταν σύγκρουση, ἦταν ἀργὴ καταβρόχθιση. Θυμᾶμαι ἐκείνη τὴν παράλογη, ἐξωπραγματικὴ βραδύτητα: Τὸ τράμ μᾶς συνέτριβε πάνω σὲ ἓναν τοῖχο

καὶ τὸ λεωφορεῖο μαζευόταν, διπλωνόταν, συμπιεζόταν... Δὲν φοβήθηκα. Ἦταν ὅλα τόσο παράλογα πὺ δὲν μπορούσες νὰ φοβηθεῖς. Αὐτὸ πὺ συνέβαινε δὲν εἶχε νόημα.

Καὶ μετὰ, ξαφνικά, ὁ κόσμος ἔγινε συντρίμια. Τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ Κογιοακάν, γιὰ τὴν Κάσα Ἀσουλ, διαλύθηκε. Κι ἐγώ, μιὰ στιγμή ἢ ἕναν αἰῶνα μετὰ, ἤμουν μιὰ χορεύτρια μὲς στὸ αἶμα καὶ στὸ χρυσάφι.

Ἦκουγα τοὺς ἀνθρώπους πὺ φώναζαν: « Ἦ χορεύτρια, ἢ χορεύτρια! » Δὲν ἔνιωθα τίποτα, δὲν συναισθανόμουν τὴν κατάσταση, σιγὰ σιγὰ ἐγκατέλειπα τὴ ζωὴ κι ἔτσι δὲν πονοῦσα πουθενά. Ἦ ἀλλὰ μοῦ προκαλοῦσε ἔκπληξη πὺ μὲ φώναζαν « χορεύτρια »... Πρὶν ἀπὸ τὸν ὄλεθρο, δίπλα μου καθόταν ἕνας βιοτέχνης μὲ ἕνα σακὶ χρυσόσκονη. Μετὰ, ἤμουν ἐντελῶς γυμνὴ καὶ σκεπασμένη μὲ χρυσάφι. Ἦ χρυσαφένια χορεύτρια καταμεσῆς στὰ πτώματα. Μὲ ξάπλωσαν σὲ ἕνα τραπέζι τοῦ μπιλιάρδου. Κι ἐκείνη τὴ στιγμή, κάποιος εἶδε.

Στὸ γοφὸ μου εἶχα μιὰ βέργα τέσσερα μέτρα. Μὲ εἶχε διαπεράσει, ὅπως τὸ σπαθὶ διαπερνᾷ τὸν ταῦρο. Μὲ εἶχε διεμβολίσει. Ἦ ὀδοντωτὴ αἰχμὴ της ἔβγαινε ἀπὸ τὸν κόλπο μου. Στὰ δεκαοχτῶ μου χρόνια, μὲ βίασε μιὰ λάμα, μὲσα σ' αὐτὸ τὸ λεωφορεῖο πὺ παρὰ λίγο νὰ μὲ σκοτώσει κάτω ἀπὸ μιὰ χρυσὴ βροχή.